

Hoa Nở Sau Giao Thừa

Trần Hữu Hội

Khi hai đứa con gái cho nổ máy chiếc xe tay ga, ông Hoán còn dặn với theo:
- Mấy ngày trước thì chậu vừa vừa khoảng ba, bốn trăm, giờ này chắc chỉ một trăm, trăm rưỡi thôi con nhé. Nhớ lựa búp có chớm vàng mới kíp.

Tiếng “dạ” thật to của hai cô con gái làm ông Hoán yên tâm, ông kéo cái bàn xa cầu thang thêm một chút, nơi ông định sẽ đặt cây mai chưng mấy ngày Tết. Từ ngày bán cái nhà ở quê, cơ ngơi mà vợ chồng ông tần tiện dựng gầy hơn nửa đời mới có, ông vào Sài Gòn mua một căn nhà, không to, nó chỉ dài hơn cái phòng ăn ở nhà ông một chút, được cái là có thêm lửng và lầu, cũng tạm đủ cho cả gia đình ông ta túc cho ba đứa con gái và một thằng con trai. Năm ngoái có thêm thằng rể rồi đưa cháu ngoại ra đời, lại chuyển nhà, cũng được hai phòng. Gọi là phòng nhưng chỉ đủ cho hai cái nệm thước tư, ở giữa có cái ngăn bằng gỗ.

Tự cho mình là tần tiện là vì khi vợ chồng ông lấy nhau, hai người không có lấy một đôi nhẫn cưới. Những đứa con gái ra đời trong thiếu thốn, xoay xoay cũng chỉ sửa “ông Thọ” pha thêm chút đường, đứa nhỏ thì thế, mấy đứa lớn ăn thịt nhưng là thịt “bàng nhặng”, không mỡ mà không nạc, tội chúng nó, nhai mãi mà không nhuyễn được đành phải nuốt chứ nhỏ thì uống! Cũng may là ông bỏ dậu sớm, ra làm nghề chụp ảnh. Lương của vợ ông một tháng không bằng ông chụp một cuộn phim đen - trắng. Bù qua sót lại gọi là đủ ăn, có dư ra đôi chục ngàn chơi cái huê cái hụi, để dành khi ốm đau.

Cách nay bốn năm, một cơn đột quy đến với ông, tưởng khó qua khỏi, vậy mà đưa vào tới Sài Gòn, hai ba người hàng xóm lên xe theo ông, ông trở về yên ổn, ca phẫu thuật đặt cái “Xi Ten” gọi là thành công. Lúc lên xe, vợ ông lặn lưng lỏi chỉ chín triệu bạc, cầm cái “lắc” vàng mới mua được nhờ tiền hưu. Khi bệnh viện đòi đóng chín chục triệu cho ca phẫu thuật thì cái chết cầm chắc trong tay. Tiền đâu có mà mỗ. Hàng xóm, bạn bè... thông báo cho nhau, tin bay tới bên Mỹ, bên Canada... Rồi như có phép lạ, đứa con lên phòng dịch vụ bệnh viện đóng cái rụp! Hai mươi ngày nằm lại, lúc về, con ông nói còn thừa cả chục triệu, sửa và quà không tính! Toàn tiền giúp của bà con bạn bè, không nợ ai một đồng.

Giờ thì ông đang chuẩn bị đón cái tết nơi cái chốn gọi là đất đỏ nhì thế giới, sau Hà Nội! Đó là người ta nói vậy chứ ông mới vào chưa tới hai tháng nên cũng chưa biết gì!

oOo

Hai đứa con trở về, khi nó thối xe trước ngõ, nụ cười trên môi ông Hoán tắt hẳn. Hai chậu mai chúng mua về làm ông thất vọng, không có một búp nào ra hồn, búp lá cũng chỉ lèo tèo:

- Hết rồi hay sao con mua mai gì kỳ vậy? Xấu thế này mà rước tới hai chậu!

Hai cô con gái cùng trả lời:

- Hết rồi ba, con có mua bông giả về gắn thêm!

- Thì thôi, về mua hoa tươi cắm cũng đẹp mà. Mai thế này thì chưng làm gì! Bao nhiêu vậy?

- Dạ... ba trăm.

Ông Hoán buồn rười rượi, giận nữa, nhưng vì cận tết cận nhất, ông im lặng. Ngồi xuống xoay xoay xem kỹ hết cây mai này tới cây mai kia, ông tính chuyện ghép cả hai cây làm một chậu!

Từ cái ngày các con ông lớn lên, học ra trường rồi đi làm, gia đình ông cũng qua cái túng thiếu, khỏi nuôi chúng cái ăn cái ở, ông cho chúng tự chi tiêu, nhiều khi ông giật mình vì chúng tiêu pha khá rộng! Có hôm vào thăm, chúng chở ông đi ăn nhà hàng Đại Hàn, trả một triệu ba cho bữa ăn làm ông choáng váng! Khi chúng hỏi “ngon không ba?” Ông cười:

- Nhiều tiền quá, cho ba tô phở thì ngon hơn!

- Ba, ăn cho biết thôi mà, mai ăn mì tôm với tụi con ba ạ.

Ông biết con ông rất thương cha thương mẹ. Nhưng từ cái bữa ăn đó, ông hơi lo vì chúng tiêu pha không như ý ông, không như ông muốn! Vợ ông cũng như ông, nhưng thấy ông không vui an ủi:

- Con nó làm được thì cứ cho nó tiêu pha, ngày còn nhỏ tụi nó khổ rồi!

Có một điều an ủi ông, ngày ông vào thăm con nơi xóm trọ, người ta ai cũng chào ông thân tình. Ông thấy lạ, hỏi các con:

- Sao họ biết ba mà chào hỏi thế, nghe nói “dân Sài Gòn” không ai quan tâm tới ai mà...

Chúng cười:

- Tụi con cũng sống như ba vậy, quan tâm họ thì họ thương mình. "*Mình ăn thì hết, người ta ăn thì còn.*"
Chúng lại nhắc cái câu ông thường nói.

Gặng hỏi ông mới biết. Tháng lương đầu tiên của mỗi đứa, chúng mua sữa hết, đem biếu cho người già nghèo khổ trong xóm, rồi sau này thỉnh thoảng chúng mua quà cho họ, ai ốm đau thì cho tiền mua thuốc... Ông thích lắm, nhưng lâu rồi ông cũng quên. Giờ nhìn hai chậu mai, ý nghĩ "xem nhẹ đồng tiền" lại lần quần trong tâm trí ông! Thường thì khi nào thấy ông buồn hay có điều gì phật ý là các con hoặc vợ ông an ủi, lần này cả mẹ lẫn con im re, có phần vui hơn nên ông càng buồn! "*Thôi thì tết nhất, cứ có hoa là đẹp rồi*". Ông cho cả hai gốc vào một chậu rồi đứng ngắm nghía, gắn thêm vài cái bông, lá, búp giả... Chậu mai tươi lên. Đứa gái út đi chơi về lôi trong túi ra một nắm những trái cầu xanh, đỏ, vàng... Phúc Lộc Thọ với tua tua... gắn lên trông cũng rực rỡ tết nhất, tuy có hơi màu mè! Thấy cả nhà vui ông cũng vui buồn.

oOo

Nhà có lệ thường là sau khi cúng giao thừa, thấp nhang bàn thờ... thì ông lì xì cho các con gọi là tài lộc đầu năm. Năm nay, vợ ông không chuẩn bị gì cả, ông hỏi thì bà nói:

- Mình lớn tuổi rồi, cứ để con cái nó mừng tuổi mình thôi.

Có lẽ đã chuẩn bị sẵn, sau giao thừa chúng kéo nhau trên lầu xuống, đứa nào phong bì đó, đến trước ông và vợ:

- Chúng con mừng tuổi ba mẹ.

Ông cảm động lắm, quên hết muộn phiền. Người ta nói: "*Nước mắt chảy xuống*". Ông chưa hề đòi hỏi gì các con, cũng chưa khi nào chúng đem tiền về cho ông bà, mặc dù chúng làm ra khá tiền... Nhưng mua chiếc xe, cái máy tính, ông nói với bà: "*Cứ cho con đi em...*".

Xong thủ tục mừng tuổi, đứa con gái lớn nói:

- Ba, hai chậu mai không phải giá ba trăm đâu ba!

Ông nhăn mặt hỏi:

- Vậy chớ bao nhiêu?

- Dạ... bảy trăm!

Ông muốn lớn tiếng la con, nhưng:

- Khoan đã ba, nếu là ba, ba cũng mua giá đó mà có khi hơn, nếu trong túi ba có nhiều tiền... Mai thì vô số chậu đẹp, chỉ giá hai, ba trăm, búp nhiều... nhưng có bà già ngồi với hai cây mai này, bên cạnh là đứa cháu đang bốc cơm ăn. Hai bà cháu ở Tây Ninh, hai gốc mai này là mai nhà, nghe người ta kháo nhau đem mai lên Sài Gòn bán được nhiều tiền nên nhờ người bưng hộ, đem lên bán kiếm tiền về mua thuốc cho ba đứa bé bị bệnh. Không biết chăm nên không ra búp ra hoa chi cả, bốn ngày rồi không ai mua! Khi con thấy đứa bé vốc nắm cơm đã khô trong cái hộp xốp, con quyết định mua hai gốc mai, hỏi giá, bà nói:

- Một trăm ngàn cũng được, đủ tiền xe cho nội về Tây Ninh thôi! Nội lỡ dại nghe người ta nói mà tham...

- Con gọi bà hai trăm cho hai cây mai, lì xì đứa bé năm trăm. Hai đứa con biết là có thể bị lừa, nhưng nếu không thế thì chắc chắn là mấy ngày tết cứ ray rứt không yên!

Ông lặng người, mắt ông đỏ lên rồi bên khóe lặn xuống một giọt nước mắt, giọng ông nghèn nghẹn:

- Ba cảm ơn các con, là ba, ba cũng sẽ như thế, có bị lừa cũng được!

Ông hạnh phúc lắm, trong ông như vừa rộ lên một rừng hoa! Những gì ông dạy con cái bấy lâu nay đã đơm hoa và nở rộ. Ông nhìn chậu mai, nó như đã nở hoa thật, ông lại lầm bầm: "*Ba... ba cảm ơn các con!*"

Trần Hữu Hội